

Truita de patates

de M. B.

Al Miquel i l'Anna sempre se'ls veia junts i molt sovint fent entremaliadures. Tan bon punt eren a dalt d'un arbre com anat darrere el pobre Miau, un gatet de pèl roig que els voltava molt sovint amb

ganes de gresca. Un dia van decidir jugar a la cuina, amb tots aquells estris tan fantàstics que feia servir la mare. No van trigar gaire a obrir tots els calaixos i armaris on van poder arribar i, ves per on, en un d'ells hi havia una recepta de truita de patates. «Hum! Què bona», van pensar, i la idea de jugar a fer-ne una els va semblar molt divertida.

Com que la mare els havia dit que no podien encendre el foc, van agafar paper i colors per dibuixar-la. Per tal de fer-ho més emocionat, primer van posar a sobre de la taula tots els ingredients i, entre rialla i rialla, van treure un munt de menjar i van començar a fer guixots.

Per començar, van pensar a fer la forma d'una paella, això sí, quadrada i de color verd, ja que anava molt bé amb el raig d'oli daurat que hi van pintar dins el quadrat. Després va arribar el torn de les cinc patatones, que cadascú va pintar d'un color diferent. El Miquel deia que eren sense pell i, per tant, havien de ser beix, però a l'Anna li agradava tant menjar-se-les al caliu que les va pintar del color de la cendra. Així és que les patates es van convertir en

petites llunes planes de dos colors, amb uns ulls brillants fets amb purpurina i un gran somriure, perquè estaven molt contentes de jugar amb la ceba, que ja havien pintat de color vermell fent molts puntets per tot arreu. Llavors, van agafar unes tisores per retallar el paper i van fer un quadrat i el van encaixar a dins de la paella. Tot plegat, van imaginar com reien les patates i la ceba passant-s'ho d'allò més bé, nedant en un xup-xup molt calentó.

Com que a la recepta deia que s'hi estiguessin fins estovar-se i daurar-se una mica, van aprofitar per pensar de quin color pintarien els cinc ous sense closca. Al final els van convertir en una gran rodona taronja, on van afegir les patates i la ceba com si fossin núvols, uns a sobre dels altres, i una mica més amunt van afegir la sal en forma de pluja platejada.

Van omplir i omplir fulls amb moltes formes i colors, mentre imaginaven la cara que posaria la mare quan els veiés.

Per fi, va arribar el moment màgic, el gran dibuix on només va haver-hi un gran quadrat groc, com si fos un sol enlluernador, ple de muntanyetes blanquinoses i marrons.

En acabar, estaven tan contents i amb tantes ganes que la mare veiés els dibuixos, que no van pensar a recollir tot el que havien posat damunt la taula, i que ara era al terra i a les cadires. Perquè, per poder dibuixar, primer havien hagut de tocar, estripar, veure, olorar i tastar.